

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Όταν ο Αυτοκράτορας Αϊγύπτου αισθάνθηκε ότι είχε φθάσει η τελευταία του στιγμή—άναφέρει ο Σουλεϊμάνος—έρωτησε τους παρευρισκόμενους, αν ο λαός άνησχυει για την κατάσταση του. Κατόπιν έζηήτησε να του φέρουν έναν καθρέφτη, και αφού διώθησε τα μαλλιά του έτσι ώστε να κριθείται η άδυναμία του προσώπου του, έγύρισε προς τους φίλους του που περιτομήζαν την επιθανάτιο κλίνη του, και τούς είπε :

— "Έ, τί λέτε; Βρίσκετε πως έπαβα καλά, τουλάχιστον, το μέρος μου στην φύσρα της ζωής ;...

Οι φίλοι του διακρινόμενοι από την συγκίνηση, δέν του απάντησαν. — "Έάν έχετε μείνει βιαιοποιημένοι από το παίξιμό μου, έπροσθεσε τότε αυτός με χαμηλή φωνή, τί προτιμείτε; Ή κοινοδία έτελειώσε... Χειροφορήματα!..."

Ο καρδινάλιος Μαζαρινός είχε τη γνώμη πως όταν ένας πολιτικός άποσπώθη για λίγο καιρο της πολιτικής ή άσθενήσει, άρχίζει να λημοννείται. Γι' αυτό, αν κά βασιλιά άρρωστος, έκοιβε την κατάσταση του και ύπεκρίνοντο τον ίδιο ως τις τελευταίες του στιγμές. Λέγουν μάλιστα ότι την προηγουμένη του θανάτου του διάταξε και τού έδωλαν κινικόδι στα μάγουλα, για να δίνει την εντύπωση ύπου ελαστικότητας του ότι η ύγεια του είχε βελτισθί.

"Ο προσβεβλητής μάλιστα της 'Ισπανίας κόρης ντε Φουενσάλνταν, μόλις τόν αντίκρυσαν έτσι μακιγιαρισμένο, έγύρισε προς τόν άδελφό του βασιλέως, που παρευρισκότο στην αίθουσα και τού έλεγε με χαμηλή φωνή, δείχνοντας τόν ήτοιμοθάνατο :

— "Ίδού ένα πορτραίτο που μοιάζει άρξεται με τόν καρδινάλιο Μαζαρινό!..."

"Ο άρχαίος φιλόσοφος Κράτης πέταξε μια μέρα όλα τα χρηματά του στη θάλασσα: — "Προτιμώ να σάς έξαφανίσω, τούς έλεγε τού άνω, παρά να άναπαύω από σάς!

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΡΟΙΔΗ

Μίαν ήμεραν ήκουσα ξένον, γηραιότα παρ' ήμιν, να εκραόζει την άκόλουθον γνώμην: «Ή ζωιστος τόπος έχει την πληγήν του ή 'Αγγλία την όμηλην, ή Βλαχία την άκαθία, ή Αίγυπτος τις όφθαλμίας και ή 'Ελλάς τους 'Ελλήνας.

"Η 'Αφροδίτη, ο κάλλιστος τών άστέρων, άνομιάζεται τω πρωί 'Εωσφορός, ίσως διότι αί γυναικες, αί τοσοῦτον όμοια κατά την ένωξην έλεγερίδος, γίνονται τω πρωί εκ του καμίνου, τού καταρρασαντος υμμηθίου και τών καταρραπόντων βοστρυχών άσχημοι ως ο διάβολος.

Θά βρεις, στο βάθος, μερικά συμβόλαια, που πρέπει να τά δεις, ένα προς ένα. Το ένα είναι για το χρώος της τραπέζης. Σου το σημαίωσα με κόκκινο μολύβι, για να μη χάνεις τόν καιρό σου ψάχνοντας. Πεξ τοι Φάνη, να φροντίσεις μόνοις τον γι' αυτό. "Ας μήν αναθεθεί την ύπόθεση σέ δικηγόρο, γιατί έτσι δε θα βάλει ποτέ τέλος. "Ας τώ πάρει κάποιος ξεστα το ζήτημα, αφού πρόκειται για τί δική σου ήρωια. 'Εγώ δέν έχω ούτε τόν καιρό, ούτε τί δίνωμα, να φροντίσω πιά για τίποτε. Για τώ ζήτημα τού πεινάτου, κάμε όπως νομίσεις. Συνεννόησε με τόν Κ. Α. — ή μάλλον, γράψε μου να ρθει να σ' ανταμώσει, ώστε να κανονίσετε καλύτερα τί τοι συμβόλαιον. Είναι, πιστεύω, τρεις με τένας, πάντα, τού γραφείο του. "Ας περάσει κι ο Φάνης να τόν δει. Θά βρεις όμοια μερικά χαρτιά, σχετικά με την ύπόθεση τού Νίκου. Φύλαξέ τα, μπορεί να χρειασθούν. Μπορεί να θέλει, καμμία μέρα, να τά πάρει.

Και τώρα, άγαπημένη μου, σ' άφισω γενιά! Είναι τρεις ή όρα, πρέπει να ηγαώσω. Σε λίγη όρα, θ' άρχισο να χαράζει. Η θάλασσα με περιμένει κάτω, ήρωη κι' όμοια, καθώς πάντα...

Φρόντισε μή μ' έχθίσεις σέ κανένα. "Ας τώ πάρουν όλοι για δυστύχημα. Ο Φάνης, όμως, πρέπει να τώ ξαίρει. Και να μήν τού πεις, θ' ο κατ'αλάθει...

Εβχοναι μόνο (και τώ θέλω, πός τώ θέλω! "Αν ήξασες, Μαρία, ο ως τώ θέλω! Αυτή ή σκηνή με γμάζει εύτυχία—τή μόνη εύτυχία που μου μένει), εύχοναι όταν θα τρώει κάποτε μαζί, εύτυχισμένοι και ξένωσιςτοι για πάντα,— μέν' σ'! άγαπημένα σας τα φάρμα, που τί φαρμακείο ταχτικά ο Φάνης, και τί μαγευτικές τόσο νοστιμιά—άμέρισμοι και δίχως έπαθη, εύχοναι να γάτε κάποτε, μαζί, και την καρδιά μου!..."

Σέ φιλω για πάντα,

Λεωνίδας

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΗΘΟΠΙΩΝ

Τά παθήματα τών ήθοποιών. Τά σκληρίνι και οι Σαλαμίνιοι. Ο Βασιλεύς τών... ήλιθίων! Πώς στραβερκοβαρκαλικώς ο Ταλιάντι. Ο Μπωκάς πάει... αστθό μέρες. Η έξυπνάδα της Νορβάλλ. Ο γύρος της χέντρο—'Αλλαν, κλπ.

Σε όλους τούς ήθοποιούς τού κοσμου, έχει συμβίη, μια φορα τουλάχιστον στη ζωή τους να προκαλέσων με μια ακαίρη φρόση τους ή με μια άνοχη χιρνονομία τους, άποτελέσματα άντίθετα εκείνους που επέδιωκαν.

Είνε γνωστό σχετικώς τώ περίφημο περιστάτικο που συνέβη στην Σαάλα τού Μιλάνου, πρό έκατόν περίπου ετών, τώ βραδι που πρωτοπαίχθηκε εκεί μια μελοποιημένη τραγωδία τού Όηγο Φινσόλοιο, ο «Άιας». Σε μια άπ' τίς δραματικώτερες στιγμές τού ήγρου, ο πρωταγωνιστής έφρόναζε: — "Ω Σαλαμίνι!», θέλοντας να τή: — «Ω Σαλαμίνιοι!» Στο άκουσμα όμοος της λέξεος εκίνησε, όλοι οι θεαταί, έξωσταν οι γέλια όηρικά. Ο ήθοποιος τάχασε. Δέν μπορούσε να καταλάβη γιατί γελούσαν οι θεαταί, οι όποιοι θάρρετε μάλλον ναύαι οργανισμένοι βαθύτατα. Μήπως δέν προφέρη σωστα το λέξι; Μά όχι. Ήταν βέβαιος πως τήν είχε προφέρη κινονακ, σύμφωνα με τους κανόνες τής άταγγέλιας. Τότε: Τί είχε συμβίη; 'Απλόστατα. Οι θεαταί άκούοντας την λέξι «Σαλαμίνιοι», δέν έπαντάστησαν καθόλου ότι επρόκειτο για τούς Σαλαμινίους, άλλα ο νους τους πήγε άνωσως στα μικρά σαάματα, τα όποια στην 'Ιταλία γλάσσας λεγονται «σαλαμίνι», όπως δηλαδή θα λέγαται καίε σαάμακα. Αυτό ακριβώς έκανε τούς θεαταί να έξακραδίστων από γέλια.

Κάποτε πάλι σ' ένα 'Ιταλιό μελόδραμα ένας από τούς δευτερευόντας ήθοποιούς έφρασε μόλις θάβγαλαν στην σκηνή να φωνάζη τραγουδιά: — «Είμαι ο βασιλεύς Ναβουχοδοσσορ!..." Ο ήθοποιός βήκε πρόγματι κι' άρχισε χιρνονομώντας μεγαλοφρεπώς να τραγουδιέ:

— Είμαι ο βασιλεύς Ναζουσιου... όχι, Ναζουσιου... όχι, Ναυτοκου!...

Ο διστιχης δέν κατατόθηκε να θισθίη όλη την λέξι Ναβουχοδοσσορ.

Τι κοινό έπαυσε φωνάζει σε ακρατήτα γέλια. Τότε ο διστιχης ήθοποιός έξωσπασίσε λέγοντας στί γωνιο:

— «Είμαι ο βασιλεύς τών ήλιθίων!..."

Κάποτε ο διάσημος 'Ιταλιό τενορός Ταλιάντι πιασε στο 'Επιρσο Ολυμπικου, σ' ένα ήγρο τόν ρολο τού Μεγάλου Ναπολιόντου. Σε μια στιγμή τού παρυσιασίου έπίνωου στη σκηνή ένα άστρο άλογο, τώ όποιο ο ήθοποιός έφρασε τά καθολικώτερα και να ξενιθή γη τήν μάχη. Άρηρημένος ο Ταλιάντι πληρώσει τον άριστοτον αναβολέα τού άλογου, άλλα αντί να βάλη σ' αυτόν τώ άριστερό του πόδι έβάλε τώ δεξι. Κι' έτσι όταν άνέβηκε από άλογο, βεβήθε με τώ πρόσωπό του γροισμένο προς την όίρα του!... Τώ κοινό βλέποντας τώ πάθημα τού ήθοποιού έξωσπασε σε άσσυμμετρήτα γέλια και σπαρραγματα!...

Τώ 1840 ή διάσημη Γάλλη ήθοποιός κυρία Νορβάλλ, έφασε ένα βραδι μαζί με τόν ήθοποιό Μπωκά τήν «Αντωνία» τού 'Αλεξάνδρου Δουμά. Στο τέλος τού ήγρου ο Μπωκάς έσπασισε την Νορβάλλ και γροισοντας στθ κοινό έφρόναζε:

— Την σκότια μου έχω άντιστάθηκε!...

«Αμείωος δέ έπασε ή αλάια.

"Ένα βραδι, όμως, μόλις ο Μπωκάς εκτόησε την Νορβάλλ και πριν άκόμη προσφάτη την άνοτηφο φράση του, ο μηχανικός τής σκηνής εκλεισε, κατά λάθος, την αλάια. Τότε τώ κοινό που δέν έλεγε άκούσει την τελευταία φράση τού ήθοποιού, έγιάσασε τόν κοινό. Ο ρεζισσορ διάταξε ν' άνοίξη ή αλάια για να παηχί και πάλιν ή τελευταία σκηνή. "Έτσι κι' έγινε. Η κυρία Νορβάλλ ξεπρόβηκε στίην και να τε και περιμένε τού φοινικό χρισματο, άλλα ο Μπωκάς είχε γίνει άφαντός. Δέν βεβήθεκε πουνά. Είχε πάει να εκληρήσει κάποιον ένταλιος φυσιολογική ανάγκη του. Η χωμοδία παρετίητο έτσι και τώ κοινό χαλοώσε τόν κοινό. Τότε ή κυρία Νορβάλλ σηλώθηκε άπ' τήν θέσι της, πλησίασε στίην άκρη τής σκηνής και φρόναζε:

— Κυρίες και κύριοι... έπειδη έγω τώ άντιστάθηκε, έκείνος μ' έσκότισσε!...

"Έπασε κατόπιν κάτω, ή αλάια έγιάσε και τώ κοινόον τραντάχηξε στα γέλια!...

"Η διάσημη ήθοποιός δεσποινίς 'Αλλαν είνε γονδιή σέ τρίτον βαθμό, ώστε όταν τά παιδιά τών άλλων ήθοποιών έκιναν άταξιας, ή γονείς τών τούς έλεγαν:

— "Αν δέν καθίσετε φρόνια, θα σάς βάλοουμε να κίνετε δέκα φορές τόν... γύρο της κυρίας 'Αλλαν!..."

